

znivo, če kmet ravna malomarno z gnojem; pač čuvati ga mora kot najdražji zaklad, ker v njem je skrito njegovo bogastvo.

Pač pa je bilo za naša polja kaj dobro, ko se je pred leti pričela živinoreja razcvitati. Travniki so se širili, setev krmskih rastlin je na široko prepletla tla z bujnim zelenjem.

Večji hlev nam ponuja več in boljšega gnoja, da moremo, če smo ž njim umno ravnali, do gotove meje zabraniti obubožanje naših njiv. Zato so travniki trdna zaslomba polja in našli bomo v setvi krmskih rastlin prvo podporo naši izmolzeni zemlji; posnemajmo le umnega kmeta, ki po vseh močeh izboljšava svoje travnike s primernim oskrbovanjem in namakanjem.

Ako znamo izkoristiti ugodne razmere tu, kjer je narava kakor nalašč razgrnila najlepše livade, da bi cvetela živinoreja, in ako pri tem ne nosimo na trg, more vsaj polje dobiti dovolj zaslužene hrane, dasiravno v neprimerni obliki, ker, kakor bo pozneje razvidno, nam hlevski gnoj ne povrača izgubljenih snovij v pravem razmerju.

Za travnike seveda ne ostane pri vsem tem nič, tako da nam tudi oni s časom odpovedo trajno, izdatno pomoč.

Če smo si dobro v svesti, kako nujno je potrebno, zemljo obogatiti na redilnih snoveh, pokaže se nam dvojna pot po kateri moramo dospeti do obilne rodovitnosti naših polja in travnikov in sicer:

1. Uvaževaje posebnega hraniva (razne piče, odpadkov iz obrtnij i d. š.) v kmetijo.
2. Nakupovaje pomožnih (umetnih) gnojil.

Prvi način zboljšanja naših kmetij ne kaže veliko prida, ker se le malo kje ponuja prilika, da bi po ceni dobili prikladne krme za živino. Toda, sosebno v bližini večjih obrtnij (kakor sladornic, pivarnic, tovarnic škroba in olja, mlinov, i š. d.) dobimo premnogo odpadkov, ki so dobra krma živini. Vse, kar so nam te obrtnije pobrale, je iz rastlinstva, katero je na naših tleh vzrastlo in napreden kmetovalec se zaveda in skuša polastiti se odpadkov seveda kolikor mogoče po ceni. On zna ceniti tako klajo, ki mu prinaša mnogokrst najlepših dobičkov. Tako je bilo mogoče, da se je za mnogo dvignila živinoreja blizu mest ali v gostejših deželah. In celo tu, kjea dobivamo premnogih takih reči kmetiji na pomoč, je uspešno pridelovanje obilih poljskih pridelkov brez pomožnega gnojila kaj težko, ker vedeti moramo, da dobimo sicer več gnoja, toda neugodna njegova sestava ostane prilično enaka.

Najhitreje dosežemo obilih in boljših pridelkov le, če umno uporabljamo pomožna ali umetna gnojila.

Kmetijske raznoterosti.

— Živinska sol. Na uprašanje nekaterih kmetovalcev, kje in po kaki ceni dobiti živinsko sol, odgovarjamo, da je prodajajo vsa dotična c. kr. skladišča po 5 gld. kvintal. Naročati je v množinah po najmanj 50 kilogr. skupaj in se-

veda mora kupec sam skrbeti, kam da pospravi kuptjeno blago. Živinska sol obsega $99\frac{1}{4}\%$ kuhinjske soli, pa $\frac{3}{4}\%$ drugih neškodljivih snovij. V skladišču je oddajajo kmetovalcem za krmsko rabo, pa tudi za kupčijo v mejah kronovin in dežel zastopanih v državnem zboru razven Dalmacije. Toda, kdor hoče kupčevati z živinsko solijo po znižani ceni, mora to vsaj 14 dni, preden odpre prodajalnico naznaniti finančnemu oblastvu I. stopinje. Prekupei morajo prodajati sol na drobno.

Poučni in zabavni del.

Prvo stanovanje.

Spisal J. Rakičan,

Iskala sva skoro cel dan. Proti mraku že zašla sva v zadnji del predmestja in obstala tu pred veliko hišo.

„Tu pred vrati počakaj“, dejal je dobri starec in odšel.

Hiša, pred katero sem stal, ni bila ravno vabljiva, toda meni, nenavajenemu mestnim hišam, zdela se je že zaradi velikosti lepa. Veliko, štirivoglato poslopje, bilo je nekdanj pobarvano z neko rumenkasto barvo, katere se je pa že kaj malo poznalo, kajti na stenah pri tleh šopirile so se blatne kaplje, ter radovedno z višine zrle na svoje nekdanje znanke na blatni cesti, višje pa, narisali ali recimo naslikali so predmestni paglavci razne scene iz svojega bojnega življenja, naslikali kakega prijatelja in pod sliko napisali razne, ne ravno dovtipne fraze, tako, da bi se človeku zdelo, ali meni vsaj se je zdelo na prvi pogled, da se mora v tej hiši gotovo nahajati kak slikarski ali fotografski ateljé. Še višje pa so tvorile razne pokline in raske nekako vestno izpeljan zemljevid Avstrijske. Največja poklina predstavljala mi je ponosno Donavo, manjše nje pretoke. Železnic seveda tu ni manjkalo, kajti marljivi in nagajivi pajek razpregel je tudi čez te pokline svojo mrežo, ter si tu ustvaril svoje neomejeno gospodstvo. Vse te poke in pokline, ali recimo reke, zlivali so se v veletok in ta zopet v morje — v odprtino, katerej mi pravimo vrata; toda tega imena odprtina pri moji palači pač ni zaslužila, kajti podobna je bila bolj razdrtemu šesterokotu, kakor pravilnemu pravokotu.

Občudoval sem ta zemljevid in morda bi tedaj v svoji prebrisani glavi celo uganil, da v hiši poleg slikarja in fotografa prebiva kak imeniten astronom, da me ni iz tega občudovanja nakrat izbudil ne ravno rahel sunec v rebra, ter me je prisilil poljubiti jedno najmanj ukusnih podobic na zidu. Jezno nameril sem culico na bučo režečega se paglavca, toda premislil sem se kmalu, kajti za njim stala jo menda cela njegova vojska. Bil sem v nekako nevarnem položaju in ne vem, kako bi se izšlo, da me ni ravno v tem hipu zagrabil oče za rokav, ter me potegnil s seboj v vežo občudovanja vredne hiše.

„Lasciate ogni speranza“ vskliknil bi človek stopivši v tako brezno. Objela naju je nekaka pol prozorna tema, vlažen zrak in mreža pajčevin. Na jedni strani raz-

ločeval sem kopico košar in zabojev, kateri so vsak hip hoteli zagrmeti po meni, na drugi strani pa skladnico drv. Temno je bilo vse in zdelo se mi je, da sem zašel v kako srednjeveško ječo.

Ko sva prešla vežo, odprlo se je pred nama malo dvorišče s smetiščem v sredi, omejeno s tankimi srednjeveškimi stebri. Na levi strani peljale so stopnjice navzgov, na desni pa se je dvigal zid z veliko votlino v sredi. V tej votlini narisana je bil križ, na straneh pa Mati Božja in sv. Janez. O simetriki te podobe govoriti, Vam ne morem, kajti, ako Vam povem, da je bil križ veliko nižji nego sveta spremljevalca, in da je solza na obrazu trpečega Zveličarja zavzemala skoro polovico obraza, uvidite kmalu, da simetrike oni srednjeveški slikar, kateri je morda tu prodal prav drago svojo umetnost, ni poznal.

Podoba, čeravno ne umetna, potolažila je naju vendar nekoliko, kajti mislila sva si: „Stanovanje sicer ni ravno vabljivo, toda dobri ljudje v njem.“

Ko sva stopila takoj na prvo stopnjico, zakričala ali zaječala je revica neusmiljeno, ter se nama po sili hotela izmakniti izpod nog, godrnjajoč: „še v starosti nimam miru. Dvesto leto lomijo mi že rebra in še ni tem okrutnejšem dovolj!“

Dospela sva v prvo nadstropje in stopila v teman hodnik. Zgubila bi se gotovo v tej temoti, da nama ni razsvetljevala hodnika velikanska špranja, ki se je šopirila v vratih sobe — mojega bodočega stanovanja.

Vsprejela je naju starica, pomenkovala se z očetom, ter pogledovala na-me. Položil sem culico na stran, sedel na rožasto skrinjo, ter le siloma zadrževal solze, katere mi je tako nehoti vabil spomin na domače loge, travnike, znanca i t. d.

Zadrževal sem jih dolgo, te nagajivke, toda, ko je odšel oče, ko sem ostal sem, tedaj vsule so se skupno, ter radostno hitele na rokav nove suknje. Pristopila je starka, tolažila me, dokler se konečno nisem udal svoji usodi, razložil iz culice svoje imetje, ter si uredil svoje knjige.

Kako se mi je oni večer godilo, pravil Vam ne hodem, saj Vam je gotovo znano, kaka čutila obhajajo šolarčka prve trenutke v mestu med nepoznanimi ljudmi.

Da bi pozabil svoje gorjé, legel sem spat, toda tudi tu imel nisem celo noč miru. Imel sem strašne sanje. Zdelo se mi je, da iz višin letim in padam v velikansko, grozno brezno, iz katerega ni pričakovati pomoči. In v resnici padel sem v brezno! Saj vsaka stara ženica vé, da sanje vedno pomenijo, da se včasih uresničijo. In to je res. Zbudil sem se proti jutru in začudeno pogledoval okoli sebe. Lečal sem veliko nižje nego zvečer, toda ravno tako na mehkem. Deske v mojej postelji so namreč popustile, ter me ne ravno rahlo položile v — brezno.

Takoj prvi dan začel sem nekoliko natančne je opazovati novo stanovanje in njegovo okolico. Z velikim veseljem in ponosom uvidel sem pri tem opazovanju, da

je moja palača vendar še mnogo lepša, nego druge v njenem obližju.

Takoj pred mano odpiralo mi je malo okno pogled na rumenkasto razpalo hišo, nekdanjo vojašnico. Na mnogih krajih, kjer je odpadla malta, kazala je suha rebra — deske, žalostno nagnila streho razdrto pokrivalo na stran, ter pričakovala svojega konca. Revica bila je tako slaba, da se še paglavcem ni zdela vredna, da bi jej počastili stene s svojimi slikami, le tamkaj na oglu, kazali so se še ostanki iz boljših časov, ostanki živali, katera je imela s svojimi dolgimi ušesi predstavljati nedolžno žival, in ona na palici nataknjena glava nad njenim hrbtom. pa kakega poveljnika bojne druhali predmestnih pobalinov.

Toda hiša, na katero sem zrl skozi drugo okno bila je veliko živeja. Prebivalci predmestja imeli so jo za graščino. Tu odpirala so se in škripala vrata noč in dan, tu kazale so se večidel osebe s cesarskimi insignijami in v njihovem, spremstvu oni prostovoljci, katere državi zaradi kakega odličnega čina preskruje in živi na svoje stroške.

Kar se tiče miru v tem predmestju, povedal bi Vam lahko tako, da bi pri miru med tednom gledal skozi prste, o miru v sobotnih in nedeljskih večerih pa, ko so se moji častiti sosede vračali iz one, zaradi Italijana po 24 kr. slavnoznane restavracije popolnoma molčal. Sploh pa je menda znano častitim bralcem, kaj počenjajo pobalini po skritih kotih predmestja, kamor le redko kdaj prisveti polumesec in obraz častitega stražarja.

V moji hiši sami bilo je še dovolj mirno. Le takoj prvo noč ko sem prišel v novo stanovanje, slišal sem nad sabo neko skrivnostno škripanje vrat, zdihovanje in ječanje. To ponavljalo se je tudi naslednje noči. Vprašal tedaj nekega jutra svojo starko, kdo vendar stanuje nad mano pod streho.

„Stara požigalka vzdihuje zaradi svoje bolne noge in godrnja nad svojimi dolžniki“, odgovorila mi je.

O prižigalkah, čul jaz nisem v domači vasi nikdar ni zaradi tega čul sem v tem imenu nekaj čudnega skrivnostnega, in zanimati jela me je starka nad mano, želel sem jo poznati. Priliko dobil sem kmalu.

(Konec sledi.)

Novice.

Deželni zbor kranjski.

II. seja dne 18. januarja 1898.

Deželni glavar Detela je prosil pooblastila, da sme papežu čestitati na 60letnici njegovega mašništva, čemur je zbornica pritrdila, potem storil pa je poslanec Božič obljubo.

Poslanec dr. Majaron je poročal o računskem sklepu deželnega posojilnega zaklada za leto 1896. ter o proračunu za leto 1898. Čisti dolg znaša 3,612 200 gld. Potrebščina za l. 1898 znaša 203.022 gld., pokritje pa 2 gld. Primanjkljaj se pokrije iz deželnega zaklada.

Poučni in zabavni del.

Prvo stanovanje.

Spisal J. Rakičan,

(Konec.)

Nekega dne v pozni jeseni, zapadel je prvi sneg in s svojo belo, za umazana poslopja, prečisto odejo, pokrili sreh in ulice v predmestju. Starica zakurila je oni dan prvič in zaradi tega sva nekako slovesno prenesla mizo k peči, pritiskala se k nji, ter dobrovoljno prisluškavala piskanju burje, katera je vrtila nagajive snežinke po ulici pod nama.

Nakrat pa zaškripljejo vrata, v sobo prikaže se ženica že nekoliko sključena, oblečena v nekako starodaven „šlafrok“ z razcapanimi cofi. Obraz starice bil je že zelo razoran, med vsemi črtami poznali sta se najbolj dve, kateri so hoteli obrazu utisniti nekak utis tožnosti in trpljenja, da jim niso nekoliko nižje nasprotovale zakrivljene črtice potrpežljivosti in dobrovoljstva. „Smem li nekoliko pogreti „fanta“?“ vprašala je proseč starka, milo pogledovala sedaj na-me, sedaj na „fanta“, katerega je držala v levici. Gospodinja jej je seveda privolila, ter jo celo povabila naj prisede k nama.

Opazoval sem starko v „šlafroku“, prižigalko, in takoj na prvi pogled se mi je primilila. Pogledovala me je prijazno, pogladila me sem ter tje po licu, ter meni in gospodnji pripovedovala v svojej mladosti.

Doma je bila ženica tam na Gorenjskem iz precej premožne hiše. Ko je bila komaj stara devetnajst let, pomrli so jej starejši in najstarejši brat izplačal jej je dedščino. Napotila se je v mesto, da bi se tamkaj priučila kuhi; kmalu dobila je službo. Ne navajena mestnim ljudem in preveč zaupljiva, dala je nekega dne denar svoji prijateljici, katero je v tem kratkem času svoje službe spoznala, naj ga jej nese v hranilnico, toda prijateljica zgubila se je z denarjem in vse zasledovanje je bilo zaman. Pozneje še le zvedela je ženica, da je pobegnola v Ameriko. Tedaj pričelo se je trpljenje njeno. Mislila in mislila je vedno le na oni izgubljeni denar, varčevala s svojim skromnim zaslužkom, ter si konečno vendar počasi nekaj prislužila. Toda prišli so ljudje, prosili jo na posodo, obljubljeni obresti, in starka bila je dobrega srca in preveč zaupljiva ter je dajala. Tako delala je dolgo časa, dokler ni prišla do spoznanja, toda prepozno. Trpela je dolgo, postarala se, zbolela, toda onih, katerem je posojevala, ni bilo blizu, pustili so jo na cedilu. Popustila je službo, ter se preselila tja pod streho, kjer sem jaz stanoval. Dobri ljudje dajali so jej sem ter tje kaj, nekaj pa se je tudi prislužila stem, da je prižigala svetilke po ulicah našega predmestja. Sedevala je navadno sama pod streho, le vsak mesec okoli prvega. hodila je okoli svojih dolžnikov, toda odpodili so jo vsi z grda, kakor je pripovedovala, le včasih vjela je tu in tam kak krajcar.

Povabila me je starka, naj jo vendar obiščem drugi dan. V resnici šel sem takoj prihodnji dan, bil je četrtek, pod streho. Tu imeli so prebivalci hiše svoje drvarnice, tu imela je tudi starka svoje stanovanje. Gledal in iskal sem dolgo, kje bi bila njena soba. Konečno uganil sem, da mora biti tamkaj, kjer so tako skrbno zamašene špranje v steni s cunjami in slamo, ona soba, na koje pragu je sedel velik marogast maček, ter me nekako sumljivo pogledoval s svojimi svetlimi očmi. Pristopil sem, maček je zagodrnjal in glej, kakor na dogovorjeno znamenje zaškripala in odprla so se vrata in na pragu prikazala se je starka.

Vstopil sem. Še nikdar nisem bil v taki sobi. Temno votlino razsvetljevalo je le nepopolno malo, s papirjem in cunjami zakrpano okno. Sem ter tje razpete so bile po sobi vrvice, na njih visele so cunje, katere je starka rabila za svojo bolno nogo. Po tleh je bilo polno lukenj in luknjic in iz jedne tamkaj v kotu prikukala je radovedna miška, ter se hitro zopet skrila zagledavši tam pri starki svojega sovražnika, kodrastega mačka. Celo pohištvo v tej sobi, obstojalo je iz črvive postelje, trohlene mize s podloženo nogo in iz starega podnožnika.

Poprosila me je vže preje, naj bi jej napisal na poseben papir dolžnike in seštel dolgove, da bi se vedela ravnati. Sedel sem tedaj na zaboj, ter pričakoval, da mi prinese svoje račune. Toda starica ni imela nikakih papirjev, temveč prestavila je mizico pred vrata, postavila tja podnožnik, ter me povabila, naj sedem. Začudeno sem jo pogledoval, kaj hoče s tem, dokler mi ni, smeje se, pokazala na kopico z oglem na vrata narisanih kljuk in hijeroglifov. Uganil sem takoj, da morajo biti to starkini računi. Imena dolžnikov znala je stara na pamet, dolgove pa je brala na vratih. Dolžnikov bila je cela vrsta in lahko Vam povem, da so bila med njimi tedaj in še sedaj znana imena, o katerih bi si človek ne mislil kaj takega.

Ko sem končal, pogladila me je starka po glavi v plačilo, ter mi ponudila skorjo maslenega kruha. Pogovarjala sva se potem o domačih stvareh, dokler ni konečno starka stopila tja v kot, ter privlekla na dan leseno skrinjico, v kateri je imela shranjene svetilke, iz drugega kota pa je vzela malo lestvico, in zapustila sva izbo.

Od tega dne bil sem pri starki vsakdanji gost; priljubila se mi je zelo. Celo popoldne presedal sem pri njej, poslušal pripovedke, dokler ni nastopil mrak, čas najinega opravila. Tedaj vzel sem jaz skrinjico, zadel jo na rame, starka pa prijela lestvico in šla sva na delo. Zadržal sem lestvico, da se ni izpodmaknila, podajal starki svetilke in ona jih je nastavljala in prižigala.

Nagajal mi je pri delu pogostoma kak paglavec, ter se norčeval, toda zmenil se nisem zanj, kajti gledal in mislil sem le na svojo starko.

Tako gospodarila sva s prižigalko skoro polovico zime, in prebil sem je več pri njej pod streho, nego li pri mojej gospodnji. Ta postala bi zaradi tega gotovo

ljubosumna, da ni usoda tako neusmiljeno utaknila svoje nagajive roke v naše delovanje.

Nekega dne prišel sem vže skoro v mraku iz šole. Zunaj brila je mrzla burja, na oknih začele so vstajati ledene cvetlice, in po ulici cvililo in škripalo je, da je bilo joj! Cel dan nisem bil pri starki pod streho. Nekako čudno se mi je zdelo, da starka še ni prižgala svetilk po ulicah, ko je bila vendar vže skoro noč. Nataknil sem tedaj bele, debele, volnaste rokovice, ter odhitel k starki pod streho, da bi šla prižigat.

Stopil sem v izbo, toda nihče mi ni prišel naproti. Stopil tja k postelji, kjer je sključeno slonela starka, prijel sem jo za rokav, prašajoč: „Ali danes ne pojdeva prižigat?“ Vse tiho. Strašnja sumnja se me je polastilo, strah me te prešinil in hitro zapustil sem sobo. Na stopnjicah srečal sem vže nekoliko starih poznano godrnjalastih ženic iz predmestja, katere so upile in kričale, kako da nihče ne pride prižigat svetilk.

Prižgali smo luč. Starka sedela je sključena na postelji, glavo imela je naslonjeno na stranico, roke pa skrbno zavite v „šlafrok“. Onemogla od truda in mraza, bolna, padla je skoro gotovo v nezavest morda vže zjutraj in ker je nihče ni zbudil, zaspala je za večno.

Kmalu bila je polna soba predmeščank, katere niso prišle toliko iz milosrdja, temveč veliko bolj, kakor je naravno iz radovednosti. Moška sta bila samo dva, in sicer oni zaradi večne pijanosti slavno znani Brentež, in oni zaradi svojih odličnih činov in zaradi svoje lepe zunanosti, v predmestju dobro poznati „Barabalonga“. Zakaj sta prišla? To vprašanje rešil sem si kmalu, kajti iz njih pogledov na ono skrinjico s svetilkami in na lestvo, ter iz njih prepira uvidel sem kmalu, da morata biti to nekaka kandidata za novo službo, katero je opravljala starka. Prvemu se je zdela prikladna zaradi tega, ker je sam zelo potreboval luči, ko je se v poznih nočnih urah vračal pijan domov, drugemu pa zaradi tega, ker bi lahko če bi dobil službo, lestvo takoj prodal, kajti on bi lahko brez lestve prižigal svetilke. Prepirala sta se nekoliko časa, in ne vem, kako bi se izšel ta prepir, da ni tedaj v izbo stopil stražar.

Umrla je tedaj dobra starka. Napravili so jej revno krsto, in drugi dan bil je pogreb. Oblekel sem popoldne svojo novo suknjo, gospodinja me je prijela za roko in stopila sva za krsto. Bila sva sama. Peljali jo niso, zvonili jej niso, peli jej niso: pa kaj bi jej tudi, saj je bila starka uboga! Čudno! Ta je vendar šla ona ravnotja, kamor vozijo bogatine, vživat ravno ono veselje, kakor oni, katere vozijo, katerim zvonijo in pojó!

Dolgočasno hilo mi je v stanovanji po smrti stare prižigalke. Nikogar nisem imel, ki bi bil tako ljub, kakor umrla. Žalostno povešal sem prve dni glavo, dokler se nisem konečno udal svoji usodi. Toda starke pozabil nisem nikdar.

Novice.

Deželni zbor kranjski.

Posl. baron Schwegel je stavil naslednjo interpelacijo: Med kranjskimi proizvodi, sposobnimi za izvoz, zavzema les odlično mesto. Zlasti so bile do pred kratkim izvažane deske od bukovega lesa, tavolette, v velikih množinah v Italijo. Avstro-Ogerska je pri zadnjih pogajanjih za trgovinsko pogodbo z Italijo dovolila sosedni državi veliko koncesijo svobodnega uvažanja oranž v našo monarhijo le pod pogojem, da dovoli Italija našim lesnim produktom, kateri se rabijo za spravljanje južnega sadja v zaboje, prosti uvoz v Italijo; samo na ta način se je dobila neka kompenzacija za jako drago koncesijo svobodnega uvažanja oranž v Avstrijo.

Vsled teh pogodbenih dogovorov razvijala se je trgovina s temi izdelki delj časa prav povoljno in izvoz tavolet se je nekako povzdignil. Zadnji čas pa je izvoz naših lesnih produktov v Italijo začel na obžalovanja vreden način pojemati. Uzrok je ta, da severnoameriška konkurenca naš uvoz tavolet v Italijo na najboljši način utesnuje. Severna Amerika je konkurenco ustvarila na ta način, da je na jedni strani uvozu italijanskega južnega sadja v Zjedinjene države samo pod pogojem dovolila carinske olajšave, ako je južno sadovje v zabojih ameriške provenijencije, na drugi strani pa se uvažajo ti ameriški lesni produkti vsled naše trgovinske pogodbe z Italijo carine prosto v to deželo in se uvažajo italijanske oranže a ameriških zabojih carine prosto tudi v Avstrijo. Naravno je, da je vsled tega naš izvoz tavolet v Italijo znatno trpi in da škodujejo ameriški produkti, katerim smo z našo pogodbo omogočili svobodni uvoz tako v Italijo, kakor v Avstro-Ogersko, na nepravilni način naše produkte na njih naravnem in pogodbeno zagotovljenem trgovišču. Kranjsko zadeva ta situacija posebno trdno in nujno moramo prositi in pričakovati, da se v tej zadevi dobi hitra in uspešna pomoč, v kar ima vlsoka vlada brez dvoma na razpolaganja razna prav izdatna sredstva, o katerih ni treba tu razpravljati. Interpelantje vprašajo visoko vlado; So-li ta za izvoz s Kranjskega jako škodljive razmere visoki vladi znane in hoče-li priti hitro in uspešno našemu domačemu gospodarstvu in naši industriji v tem oziru na pomoč?

Dež. predstojnik baron Hein je odgovoril, da mu je stvar znana, in da je glede nje že interveniral v trgovinskem ministerstvu, da pa ne ve, kaj sa ukrene.

Posl. Kalan je interpeliral radi podrtega mostu ni slabega stanja ceste v Kovoru blizu Tržiča, na katero interpelacijo je dež. glavar Detela takoj odgovoril in obljubil, da pojde deželni inženier na lice mesta.

Posl. Luckman je poročal o povešanju in premeščenju hleva v dež. prisilni delavnici in je predlagal, naj se dovoli v to svrhu 1200 gld. — Sprejeto.

Posl. vitez Langer je poročal o proračunu dež. vinarske sadjarsko in poljedlnske šole v Grmu za l. 1898. Vsa potrebščina za šolo znaša 7159 gld., pokritja 5120 gld. torej je primanjkljaja 2039 gld. Vsa potrebščina za gospodarstvo znaša 11.608 gld., pokritje 7500 gld., torej je primanjkljaja 5108 gld. Vsa potrebščina, šolska in gospodarska, znaša 18.767 gld., vse pokritje 12.620 gld., primanjkljaj, kateri je pokriti iz dež. zaklada, znaša torej 6147 gld., za 1825 gld. manj, kako je bilo prvotno preliminirano.

Posl. dr. Majaron je poročal o prošnji Marjete Ahčin za podaljšanje miloščine in prkdlagal, naj se sedanja miloščina 50 gld. podaljša za tri leta. — Sprejeto.

Posl. Luckmann je poročal o prošnji Emanuela Kovačiča za podaljšanje kvijesciranja in predlagal, naj se za sedaj preko nje prestupi na dnevni red. — Sprejeto.